

maalet om, hvad der skal være det danske Folks Nationalsang, maa ved Lejlighed drøftes til Bunds, saaledes som Forholdene nu har udviklet sig, og som det er blevet yderligere tilspidset ved den højtærede Undervisningsministers Udtalelser i Anledning af Festen paa Lørdag ved den franske Udstillings Aabning. Det forekommer mig, at den tilfældige Minister ikke har Lov til og ikke kan have Lov til efter Forgødtbefindende at forandre det danske Folks Nationalsang. Kan Spørgsmaalet ikke drøftes her i Salen, maa det drøftes andetsteds, vi kan ikke som Folk være tjent med, at vort Landes Regering og vi selv udleveres til Latter.

Men der er to andre Tilfælde, som efter min Mening er af en ikke lidet alvorlig Karakter, og hvor jeg synes, den højtærede Undervisningsministers Handlemaade har været saaledes, at de bør omtales her. Det ene drejer sig om Besættelsen af Forstanderpladsen ved Statens Lærerhøjskole. Det kræves nu, at de Mænd og Kvinder, der ønsker Ansættelse ved det offentlige Skolevæsen, tilhører og vedkender sig at tilhøre den danske kristne Folkekirke. Der er ingen Tvivl om, at største Delen af den danske Befolkning ønsker dette Krav og denne Betingelse opretholdt, og saa længe det er Tilfældet, forekommer det mig, at der bør tages Hensyn hertil ved Ansættelse af Forstanderen ved Statens Lærerhøjskole. En Mand, der baade gennem sine Bøger og i offentlige Taler aabent har erklæret sig for Fritænker, er lidet egnet til at være Forstander for den eneste Højskole, hvor Folkeskolens Lærere kan faa deres videre Uddannelse. Dette siges vedkommende Forstanders pædagogiske Evner ganske uførtalt, hvilke Evner jeg ikke er i Stand til at kunne bedømme. Den højtærede Minister har her ikke haft nogen heldig Haand. Den skete Udnævnelse kan faa Skin af og opfattes som en Handske, der tilkastes den kristne Menighed i det danske Folk, i alt Fald kan den ikke andet end saare dets kristelige Følelser.

Det andet, jeg ønsker at drage frem, er den højtærede Undervisningsministers Udtalelse ved Lærerforeningens Jubilæumsfest i Sommer. Jeg tænker her ikke paa, at den højtærede Minister dør sagde, hvad ogsaa Finansloven udviser, at Folkeskolen paa Finansloven vilde blive opført forud for Universitetet. Kan det glæde Folkeskolen, kan det ikke skade Universitetet. Universitetet kan jo, hvis det ønsker det, forstaa det saaledes, at den højtærede Minister ønsker at gemme det bedste og

det vigtigste til sidst. Nej, det er en anden Udtalelse af den højtærede Minister ved denne Lejlighed, som jeg gerne vil sige et Par Ord om. Forudsat, at Referatet i Pressen er rigtigt, udtalte den højtærede Undervisningsminister, at Ministeren ikke kunde stærkt nok fordømme Skolens middelalderlige Afhængighed af Kirken. Den højtærede Minister har her fremsat en haard Dom over et Forhold, over et Samarbejde, der ikke blot har varet mange Hundrede Aar, hvorunder Skolen er vokset til det betydelig høje Standpunkt, den staar paa for Tiden. Jeg vil gerne stærkt betone, at der efter min Mening her ikke er Tale om en middelalderlig Afhængighed, men om et Samarbejde, der har baaret gode Frugter, et Samarbejde, som Tusinder af Forældre ønsker fortsat for deres Børns Skyld. Jeg vil i denne Forbindelse gerne minde om, at det aldrig i det lange Løb har lønnet sig at føre Krig mod Kirken og Kristendommen, uden at jeg dog dermed i nogen Maade vil sige, at den højtærede Minister har tilsigtet noget saadant. I de to sidste Aarhundreder har noget saadant dog mange Gange været forsøgt og under mange forskellige Former. Undertiden har det syntes, at en saadan Kamp bragte Sejr, men til sidst er det altid endt, som det endte for Kejser Julian den Frafaldne, der maatte bekende for sig selv: Galilæer, Du har sejret.

Under den Valgkampagne, der gik forud for Folketingsvalget i April, blev det Gang paa Gang fra socialdemokratisk Side, saavel fra Partiets Ordfører som i Pressen, lovet, at naar blot Socialdemokratiet fik Regeringens Tøjler, vilde meget forandre sig til det bedre, vi vilde faa billigere Brød, billigere Livsvilkaar i det hele. Det er desværre gaaet den modsatte Vej, saa godt som alle de daglige Livsfornødenheder er blevet dyrere og jo mere, jo længere Regeringen sidder. Det er muligvis ikke Regeringens Skyld, men det viser alligevel, at man bør være forsigtig med at give store Løfter, der ikke kan indfries. Det vil Befolkningen lære at forstaa. Ganske vist er en saadan Ting som Svesker blevet billigere og ogsaa enkelte andre Ting, men naar den højtærede Minister nu i Stedet for de savnede 5 Millioner for Svesketolden kræver en ekstra Skatteudskrivning paa 100 Millioner, inddrevet gennem direkte Beskatning til Dækning af andre Udgifter, deriblandt Laanet fra 1915, tror jeg ikke, at den højtærede Minister og Regeringen vil vinde Popularitet ved et saadant Finansstyre. Hvis Staten ikke ønsker at komme i finansielle Vanskeligheder, naar de for-